

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

636

Szerző: Dobóvi István

Cím: Haldoklik a pesti marhavásár

Forrás: Magyarország

Bp
(Hely)1928. 9. 5.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old

Hely

Idő

"1928"

Személy

Haldoklik a pesti marhavásár

A Soroksári-uton már messzire elhallatszik a siralomháza kényszerített szelid ökrök és gyilkos nézésű bikák hosszan elnyújtott, fájdalmas bőgése.

A ferencvárosi marhavásár roppant nagy, anfitéatrumszerű területét vaskapu zárja el a profán külvilágtól és ilyenkor, vásári délelőttökön, az ősi szabályok szerint, csak a tizórai csengetésre szabad a vásárló publikumot a szigorú vaskapun áteresztetni.

Tíz óra előtt a zárt vaskapu előtt gyülekezik a kismészárosokból, nagyvágókból, bizománysokból és alkalmilag felruccant eszimas gazdákból összeverődött társaság. Különös eszmecseréből aztán hamarosan kialakul a közvélemény.

Hírnökök jönnek és pihegve jelentik, hogy hány darabból áll a mai felhajtás. A bizománysok viszont azt saccolják, hogy milyen nagy a vevőgyülekezet és ehhez igyekeznek szabni az árakat.

A csengetésre megnyílik a vaskapu és a gyülekezet nekiiramodik a fedett aklok felé. Volt olyan idő bizony, amikor vadul tiporták, lökdösték egymást a venni szándékozók és a vaskaputól az aklokig valóságos versenyfutást rendeztek. De hát ez akkor volt, amikor még jobb világ járt.

Ma csak úgy csendesen, nyugodtan sétálnak, szinte huzzák a lábukat a tisztelt venni szándékozó mészáros és nagyvágó urak. Ők most nagyon ráérnek. Ugy gondolják, hogy minél későbbben kezdik az aklokban szépen, színpadiasan elrendezett állatok mustrálga-

tását, annál jobban járnak a vásárlással.

Viszont a bizománysoknak sem igen sürgős az eladás. Legalább is úgy mutatják. Jó negyedóraig nem is történik egyéb az óriási fedett akolban, mint a türelmetlenkedő állatok végigmustrálgatása, körültapogatása, néhol egy-egy bizonytalanul elcsatandó parola és kézrángatás, amely olyan csendes nógatósfélét jelent az eladni szándékozók részéről.

A venni szándékozók, mindenesetre, nagy fölényben vannak, mert a teljesen letört kereslettel szemben aránylag tulontul nagy a kínálat: négy és félszáz darabnál több és ebből is mintegy háromszáz darab még a multheti vásárról maradt ki, amit most már ugyancsak iparkodnak eladni, hogy ne pusztítsa tovább a méregdrága szénát.

Kiírják a táblára a felhozatal, ami így öslik meg:

Vágóbika	103 darab
Vágóökök	229 "
Vágótehén	85 "
Növendékbika	33 "
Növendéktinó	3 "

Összesen 461 darab

A bizománysok egyre idegesebben járkálnak az aklok előtt. Némelyik fojtott dühében a kezében lévő vastag bottal (mert itt mindenki botot visel) nagyot üt a szegény állat fejére vagy a hasa aljára.

Különösen egy feltűnően alacsonytermetű, fehérkabátos bizománysféle emberke hőködik nagy botjával a bőgő állatok között. Egy füstösfejű, kiérdemesült öreg bikát úgy főbekölintött, hogy azt hittük, no most rögtön elszédül a szegény állat. Olyat bőgött

tőle, mint egy igazi oroszán az afrikai vadnyomda 1926 — 8991

donban. Szemei vérbeforogtak, orrlikai kilágtak és fujtató módjára három lépésnyire sodorták maguk előtt a port és szeméket. Szegény állat, mintha mondta volna a fehér bőrkabátos cingár hősnek:

— Hej, csak találkoznék veled künn, a síkságon. Majd megtáncoltatnálak, amugy istenigazában... Te kis hencgő nyavalyás...

Az alku nehezen indul, mert a zörgőcsontu, sovány gebéket csak úgy messziről szemlégetik a venni akarók. Ez a fajta nekik tulságosan silány. A jobb fajta uradalmi jószágot meg nem tudják megfizetni.

Egy bizománysféle ember magyarázza az aklok között nagy szakértelemmel:

— Az egész ferencvárosi vásár végvonaglásban szenved, csupa haldoklás az egész. Tessék nézni, ilyen leromlott csontvázakat hoznak mostanában ide, amilyeneket azelőtt csak ipari célokra használtak.

Illusztrálásképpen nagy görbebotjával hatalmasat csap a közelben álló jámbor tehénre. Az ütéstől, mintha csakugyan cimbalom módjára zörögnének a csontjai a szegény párának.

— Tetszik látni, ezt a gebefajtát meg lehet kapni egy pengőn alul is, de erre a mészáros ráfizet, meg a fogyasztó is, mert nincs rajta egy deka izes falat. Mihelyt egy kicsivel jobb az állat, már egy pengőn felül van az elősúlyára.

Remek szép, uradalmi hizlatt ökrökből álló partie előtt állunk meg. Tíz darab vöröstarka ökör egyvégtiben. Olyan kövérek, mint a potyka. Egyik szebb, mint a másik.

— Tetszik látni, békében ilyen marhából táplálkozott a pesti husevő nép. Ebből kerül ki a legszebb, leggusztusosabb felsál, aminek az ára a pesti mészárszékekben három és fél, sőt négy pengő. De ezt meg nem tudja megfizetni a mai publikum és ezért az ura-

dalmak lassan *fel is hagynak az ilyen prima ökrök hizlalásával*, mert nekik se fizeti ki magát: beleetetni a drága takarmányt, aztán vásárról-vásárra hurcolni a drága állatot. Eddig még legalább Bécs kereste az ilyen prima ökröket, de egy idő óta most már *ott sem lehet eladni. A bécsi marhavásár is meghalt a mi részünkről.* Sváje határozárlatot tart, *Olaszország egy idő óta szintén nem vesz tőlünk marhát.* A pesti közönség pedig lassan egészen leszokik a marhahusevésről, mert a jót nem bírja megfizetni, a silányat meg nem veszi be a kényes természeté. Hát ez a helyzet, kérem, szomorú. Nagyon kilátástalan.

Jó félóraig figyeltünk, de a pirostarka prima urasági ökrök iránt még csak pusztá érdeklődő sem akadt. Egy mézsároskülséjű nagybotos ember portyázott végig. Sorra megtapogatta a csendesen kérődző állatok tomporáját, némelyiken végigvágott a botjával, aztán foghegyről odaszólt az eladónak:

— Nem rossz a jószág. Nem rossz. Használható. Tizenkettőt megadnék azért a szélső vereshasúért.

A tizenkettő vásári értelemben *egy pengő husz fillért* jelent, vagyis a mézsáros atyafi ennyit kínál élősúlykilónként. Az eladó *tizennégyet* (egy pengő negyvenet) kér.

Rettenetes alku, civódásba játszó huzavona fejlődik ki a két ellenfél: vevő és eladó között és már-már attól féltünk, hogy az üzleti eszmecsere egészen komoly veszekedésé fajul. Bizony, szóbeszéd közben a családfák fel- és lemenő ágbeli hozzátartozóinak sűrű emlegetése is előfordul. Persze, kölcsönösen. A végén, ha netalántán csakugyan létrejönne az üzlet, barátságos parola zárja le az izgalmas vitát. De olyan parola, de olyan, amelyiknek a csattanása elhallat-

szik a soroksári holt Dunaáig.

Eme speciálisan konkrét esetben azonban nem jött létre a barátságos parola. Legalábbis egy órán belül nem csattant el. A párosviadalt álló felek kibékülés és üzletkötés nélkül oszlottak szét. Vagyishogy a tiz darab, kiállításra való, gyönyörű szép urasági hizlatt ökör, annyi sok társával együtt, *eladatlan maradt.*

Ő, pedig mennyire sajnálkozott rajta az eladó. Budapest boldogtalan fogyasztóközönsége nem ehét holnap négypengős felsál-remeket.

Tehát most, a csütörtöki legközelebbi vásárig, ehelik a főváros drága szénáját itt, a vásárpénztári istállókban.

Mert tudni kell, hogy azok a marhák, melyek egyik vásártól a másikig eladatlanok maradnak, hivatalosan a főváros panziós kosztosai gyanánt kezeltetnek.

Éppen most kacskaringózik egy cifrát itt, mellettem, egy gazdász külséjű ember azért, mert a főváros a mai naptól kezdve alaposan fölemelte a kosztos vendégmarhák szénaporciójának árát. Lám, pedig, a főváros nem is maga termeli a szénát, mégis tudja drágítani az árát. Vagy talán éppen azért

— Hogy a mennydörgős... Nézze már, na... Azt publikálja a főváros itt, ezen a kis hirdetőmenyen, hogy mátol kezdve *egy ötkilós szénaadagért egy pengő hét filléres* árat számít. Hát lehetséges ez? ... Hisz még talán a patikában is olcsóbban mérik a medicinát...

Szegény ökrök, minden emberi részvétünk a tietek. Hiszen egyebünk már úgy sem igen van.

Viszonzásul a négypengős drága felsálakért...

Dobozi István